

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobkyně: **AGRS, a. s.**, IČO: 27128628
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. listopadu 2025, č. j. 30948/25/5300-21442-713337,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:*I. Vymezení věci a žalobní argumentace*

[1] Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým byly potvrzeny dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty ze dne 25. 11. 2024, č. j. 8515885/24/2007-50521-104752, a č. j. 8515937/24/2007-50521-104752, jež byly vydány Finančním úřadem pro hlavní město Prahu na základě daňové kontroly provedené Finančním úřadem pro Liberecký kraj, Územním pracovištěm v Semilech. Předmětný nárok se týkal zdaňovacího období listopad 2018 a prosinec 2018. Žalobkyně brojí proti odeprání nároku na odpočet daně ve vztahu k plnění od následujících dodavatelů: Colombatti s. r. o. v likvidaci, IČO: 01698982 (dále též „*Colombatti*“) – z důvodu nepředložení daňového dokladu a tedy nesplnění formálních podmínek pro uplatnění nároku pro odpočet daně; NIKA Group, spol. s r. o. v likvidaci, IČO: 27389928 (dále též „*NIKA Group*“) – z důvodu neprokázání fakticity přijatých plnění; Koratip top s. r. o., IČO: 03921468 (dále též „*Koratip*“) – z důvodu neprokázání rozsahu plnění; Management a finance, a. s., IČO: 28174429 (dále též „*Management a finance*“) - z důvodu neprokázání použití přijatých plnění k realizaci žalobkyniny ekonomické činnosti

[2] Ve věci bylo zahájeno sedm různých kontrolních postupů, které byly prováděny pěti různými správci daně, ačkoli se jednalo o tytéž transakce a tytéž dodavatele. Lišila se jen zdaňovací období, která celkově zahrnovala období od dubna roku 2018 do listopadu roku 2021. Podle jejího názoru se jedná o postup rozporný se zásadou hospodárnosti, přiměřenosti a šetření práv daňového subjektu a rovněž se smyslem a účelem § 8 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. o Finanční správě České republiky (dále též „*zákon o finanční správě*“), § 10 odst. 4 a § 12 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyni tak vznikají nepřiměřené náklady právního zastoupení, které převyšují částku xxx Kč. Rovněž se žalobkyně nemůže plně věnovat svému podnikání, jelikož její zaměstnanci musí plnit požadavky orgánů finanční správy týkající se probíhajících řízení. Daný postup má za následek také roztržštěnost v dokazování a v přístupech jednotlivých správců daně, čímž je ovlivněno dokazování také v nyní posuzované věci. Jednotlivé správní orgány postupovaly odlišně co do provedení a odmítnutí jednotlivých důkazních prostředků. Lišil se také postup při čerpání z jiných spisů, když některé orgány z nich čerpaly, jiné nikoli nebo pouze částečně. Nebylo vyhověno návrhu na spojení kontrolních postupů, ačkoli vedení tolika řízení působí žalobkyni administrativní, časové a finanční obtíže. Žalobkyně i svědci musí stále odpovídat na tytéž otázky. Shledává tak rozpor s ustanovením § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „*d. ř.*“), a dále rovněž s § 6 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 92 odst. 2 téhož zákona. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 Afs 248/2019-52. Ve vztahu k odkazu žalovaného na rozsudek zdejšího soudu ve věci 6 Af 10/2025 žalobkyně uvádí, že je nutné vyčkat na posouzení věci Nejvyšším správním soudem, k němuž proti danému rozsudku podala kasační stížnost. Žalobkyně se vymezuje také vůči tvrzení o obstrukčnosti jejího jednání. Namítá, že se jedná pouze o snahu žalovaného obhájit svá vlastní pochybení v řízení.

[3] V rámci své ekonomické činnosti se žalobkyně věnuje poskytování služeb reklamní a marketingové agentury na fotbalových, futsalových, florbalových, MMA a dalších zápasech. Právě z důvodu nepředvídatelnosti průběhu jednotlivých soutěží nelze její

činnost přirovnat k běžnému poskytování služeb nebo obchodování se zbožím. Jedná se totiž o sezónní sporty, kdy jejich propagace jednou reklamní kampaní může probíhat na přelomu dvou let. Rovněž poukazuje na časové posuny, zpoždění, prolínání plnění mezi zdaňovacími obdobími a obtížnější párování plnění na vstupu a výstupu, což je vše dáno charakterem žalobkynina zaměření, kdy propagace musí reagovat na aktuální výsledky losování a postupu jednotlivých sportovních týmů v rámci kol sportovních soutěží.

[4] Ohledně prokázání formálních podmínek odpočtu vztahujícího se k plnění od Colombatti žalobkyně uvádí, že daňový doklad byl sice předložen v závěru daňové kontroly, ale předložen byl. Není pravdou, že by neobsahoval předmět plnění. Ačkoli se jedná o obecný předmět plnění, jedná se o běžný způsob jeho stanovení užívaný v různých odvětvích. Správce daně tak měl provést další dokazování, a nikoli daňový doklad pouze odmítnout. Jeho hodnocení se neprojevilo v žádné z výzev k odstranění pochybností. Bylo uvedeno až ve zprávě o daňové kontrole. Žalobkyni tak nebyla dána možnost procesně reagovat. Měla tak být vydána výzva k prokázání skutečností, což by žalovanému umožnilo zhojit vady řízení, které byly učiněny v jeho prvním stupni. Ani tvrzení žalovaného o obstrukčním jednání žalobkyně nemohla žalovaného zbavit povinnosti provést v rámci odvolacího řízení doplnění dokazování.

[5] Ve vztahu k prokázání faktického přijetí plnění od NIKA Group se žalobkyně vymezuje vůči tvrzení o neprokázání zajištění zprostředkování inzerce skrze zástupce této společnosti, pana Kolmana. Uvádí, že došlo k ujednání tzv. uznávací provize, kdy na základě dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017 byla dominantní zprostředkovatelská pozice, kterou do té doby měla NIKA Group, převedena na žalobkyni. Výše uvedená provize byla úplatou za postoupení daných práv, a týkala se období do konce roku 2022. NIKA Group se měla v rámci dané dohody rovněž zdržet konkurenčního jednání s určitými vydavateli inzerce. Dle žalobkyně představuje dané ujednání plnění ve smyslu § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“), kdy předmětem tohoto plnění bylo „zavázání se k povinnosti zdržet se určitého jednání“. Daný obchodní vztah žalobkyně prokázala předložením kompletní smluvní dokumentace, daňových dokladů, dokladů k úhradě i prostřednictvím svého vysvětlení vztahujícího se k samotné situaci i k poskytnutým důkazním prostředkům. Bylo vysvětleno, že cena plnění od NIKA Group vstupuje do výpočtu ceny plnění pro jeho odběratele. Rovněž byl předložen protokol ze svědecké výpovědi pana Kolmana, který potvrdil žalobkynina tvrzení, a to v rámci souvisejícího řízení. Odkazováno bylo také na důkazní prostředky od dodavatele inzerce CZECH NEWS CENTER a. s. (dále též „CNC“), z nichž plynula významnost postavení NIKA Group u CNC. Z toho je zřejmé, že bez úplaty by se NIKA Group daného postavení nevzdala. Pokud by správní orgány hodnotily důkazní prostředky v jejich vzájemných souvislostech (tedy nikoli izolovaně), musely by nutně dojít k závěru o prokázání fakticity daného plnění.

[6] Žalobkyně namítá, že žalovaný vycházel z vlastního výkladu smluvní dokumentace, ačkoli byl její skutečný obsah shodně potvrzen oběma stranami smlouvy. Za NIKA Group potvrdil žalobkynin výklad jednatel xxx, o čemž svědčí protokol ze dne 23. 8. 2023, č. j. 1796829/23/2211-60562-307329. Otázky pokládané panu xxxbyly pouze obecného charakteru a týkaly se zprostředkovatelské činnosti. Tomu také odpovídaly jeho odpovědi. Nebyl však vůbec dotázán ohledně Dodatku č. 1. Rovněž nebyl nijak jinak ověřován jeho vliv na obsah další spolupráce žalobkyně s NIKA Group. Proto žalobkyně namítá, že pan xxx nebyl „vytěžen“ dostatečně. Naopak na otázku položenou zástupcem žalobkyně (v

řízení u Územního pracoviště ve Strakonici) pan xxxv vztahu k charakteru poskytovaných služeb po uzavření dodatku uvedl, že skutečně docházelo k vyplácení provize z inzerce napřímo sjednané žalobcem s CNC za zvýhodněnou cenu, což dříve činila NIKA Group. Rovněž dodal, že společnost NIKA Group vnímá obě formy zajištění zvýhodněné inzerce jako zprostředkování, tedy ať již se jedná o aktivní zprostředkování nebo pasivní přijímání provize za obchodní příležitost, kterou NIKA Group v minulosti vytvořila a nyní přenechala své místu na trhu žalobkyni. Uvedl také, že terminologie smluvní dokumentace vychází z výše uvedeného.

[7] K výpovědi svědka xxx žalobkyně dále uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že otázka jejího zástupce uvedená na str. 4 daného protokolu je návodná. Jednalo se pouze o dotaz na vysvětlení dosavadních prohlášení svědka ve vztahu ke smluvní dokumentaci a danému zdaňovacímu období. Pan xxxrovněž potvrdil pravost svého podpisu na smluvní dokumentaci a na daňových dokladech.

[8] Žalobkyně namítá rovněž nepřiměřenost na ní kladených důkazních nároků. Připomíná závěry Nejvyššího správního soudu, který judikoval, že již odeznělé skutkové okolnosti není možné následně prokázat s absolutní jistotou, nýbrž vždy půjde o určitou míru pravděpodobnosti. Je tedy dána vysoká míra pravděpodobnosti, že předmětná plnění byla poskytnuta v souladu s tvrzeními žalobkyně. Požadavek na další důkazní prostředky tak představoval vytvoření nepřiměřeně vysokého důkazního standardu.

[9] Žalobkyně napadá také nesprávné hodnocení odpovědí, které poskytla CNC, a které žalovaný převzal z dalších u žalobkyni vedených kontrolních postupů a uvedl je v bodě 59 napadeného rozhodnutí. Hodnocení bylo účelové a fakticky rozporné s vyjádřením učiněným CNC. Společnost CNC potvrdila slevy žalobkyně na inzerci, význam postavení NIKA Group i význam protiplnění za přenechání jejího postavení.

[10] K odstranění rozporů mezi vyjádřeními dodavatelů žalobkyně navrhuje, že mohl být proveden výslech pana Davida Janouška, zástupce společnosti CNC, který byl přítomen jednáním s žalobkyní (v rámci daňové kontroly vedené Územním pracovištěm v Pardubicích tento výslech proveden byl, avšak ani tam nebyl dotazován ohledně spolupráce s žalobkyní a NIKA Group). Správce daně vycházel z údajů v daném spise, proto musel o možnosti výslechu pana Janouška vědět. Hodnocení důkazů tak nese znaky libovůle a zároveň byla menší váha přikládána důkazům ve prospěch žalobkyně.

[11] Pokud měly správní orgány skutečně vážné pochybnosti o fakticitě plnění, měly namísto popírání splnění hmotněprávních podmínek prověřit možnost podvodu na DPH v rámci dodavatelské části řetězce. Jinak se totiž jedná o nezákonné přenesení důkazního břemene na žalobkyni jako daňový subjekt. K tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2025, č. j. 6 Afs 16/2025-58.

[12] Ve vztahu k rozsahu plnění přijatých od společnosti Koratip žalobkyně uvádí, že v daňovém řízení předložila (mimo jiné) tyto důkazní prostředky – smlouvu s Koratip, objednávky s konkrétním výčtem u Koratip objednaných plnění, daňové doklady vystavené Koratip (s označením balíčku služeb a ujednanou cenou plnění), předávací protokoly, podklady prokazující úhradu daňových dokladů, vývojový diagram procesu poskytování služeb žalobkyní (obsahující i úkoly jednotlivých členů týmu, z čehož vyplývá, že tito neměli čas realizovat reklamní plnění, a proto je dodával Koratip), tabulky k propojení daňových dokladů na vstupu a na výstupu, přehledy termínů zápasů, monitorinky médií, fotodokumentace ze zápasů a odkazy na záznamy zápasů obsahující propagaci

žalobkyniných odběratelů, svědeckou výpověď xxx (bývalý majitel a jednatel Koratip) a místní šetření u žalobkyně.

[13] Žalobkyně k určení rozsahu plnění dále uvádí, že „*poskytován byl vždy jasně označený balíček služeb. Cena pak byla určena paušálně za celý tento balíček (nikoli za jeho jednotlivé položky), čemuž odpovídala v daňovém dokladu uvedená měrná jednotka ve výši „1“.* Co bylo obsahem konkrétního balíčku služeb, je možné dohledat v rámci souvisejících objednávek a předávacích protokolů, které je možné spolu s daňovými doklady vzájemně napárovat také proto, že předávací protokoly obsahují čísla konkrétních daňových dokladů. Rozsah plnění od společnosti Koratip samozřejmě mohl být v průběhu poskytování služeb (tedy po provedení písemné objednávky) dle potřeb odběratele upravován, kdy tyto úpravy již často neprobíhaly písemně, ale ve většině případů telefonicky, s čímž jednotlivé objednávky výslovně počítaly“. Dodává, že pokud byla původní objednávka upravena, vždy je možné zjistit skutečný rozsah poskytnutého plnění, jelikož rozsah plnění dodaného společností Koratip žalobkyni odpovídal rozsahu plnění, který žalobkyně poskytla svým odběratelům.

[14] Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který hovořil o přibližném přehledu o tom, která plnění mohla být žalobkyni dodána, avšak zároveň poukazoval na to, že není možné zjistit, zda si žalobkyně plnění nezajistila svépomocí. Dle žalobkyně jde o spekulaci, jelikož tato otázka nebyla předmětem dokazování. Došlo tak k neunesení důkazního břemene žalovaným. Rovněž byla narušena neutralita DPH. Žalobkyně má za to, že žalovaný disponoval informacemi, ze kterých vyplývalo, že si žalobkyně nemohla sama plnění dodat. Z vývojového diagramu totiž bylo zřejmé, že žalobkynin tým byl velmi malý (členové představenstva a dvě asistentky) a obstarával činnosti jako obchodní vedení, projektové vedení, grafické zpracování projektů, jednání se zákazníky atd. Nezvládl by tedy objektivně zajistit realizaci reklamního plnění. Žalovaný nezpochybňoval osobu dodavatele plnění, jen jeho rozsah. Neprokázal, že by plnění mohl dodat někdo jiný, ani že by měla žalobkyně dostatek vlastních kapacit pro dodání si plnění, ani nebylo zpochybněno dodání plnění od Koratip žalobkyni pouze za účelem dodání tohoto plnění jejím odběratelům. Dle žalobkyně tak správní orgány volí snazší cestu, kterou představuje tvrzení o neprokázání hmotněprávních podmínek odpočtu, jelikož by pro ně prokázání podvodu na DPH bylo obtížnější. Žalobkyni je tímto odeprána možnost procesně reagovat na skutečné pochybnosti, které správce daně má.

[15] K otázce nepřiměřenosti důkazních nároků zdůrazňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2025, č. j. 21 Afs 94/2025-83 (Milkpol). Dodává, že je jí známo stanovisko Nejvyššího správního soudu, ze kterého plyne nemožnost zobecňování závěrů ve věci Milkpol, avšak má skutkové okolnosti obou věcí za velmi podobné, a to včetně shodných pochybení orgánů finanční správy při hodnocení důkazů a nepřiměřeně vysokého důkazního břemene kladeného na daňový subjekt.

[16] Ve vztahu k použití plnění od Management a finance v rámci své ekonomické činnosti žalobkyně uvádí, že závěr žalovaného v této otázce shledává přinejmenším předčasný. Od Management a finance byl žalobkyni dodán mobilní dům mobilheim Pemberton Elite. Tento je umístěn v rámci areálu EkoFarmy Petrovice. Žalobkyně v něm pořádá své teambuildingové akce a rovněž akce pro své klienty. Umístění jasně vyplývá ze satelitních snímků, které jsou veřejně dostupné. K prokázání jeho použití při své ekonomické činnosti dodala nejen své vysvětlení ale také fotografie mobilheimu i fotodokumentaci z jedné z proběhlých akcí. Rovněž navrhla možnost provedení místního šetření, které by prokázalo pravost fotografií z výlovu rybníka na daném místě, a při němž

by bylo možné správci daně ukázat i další fotografie z daných akcí. Také by byla možnost se při tomto šetření zeptat případných svědků. Žalovaný však vyhodnotil tyto návrhy důkazních prostředků jako nadbytečné a dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene, což vykazuje rozpor se závěrem o nadbytečnosti místního šetření.

[17] Žalobkyně zdejšímu soudu navrhla, aby Soudnímu dvoru Evropské unie položil následující předběžnou otázku: „*Brání články 167, 168 a 178 směrnice 2006/112/ES ve spojení s článkem 273 a se zásadou daňové neutrality a proporcionality takové vnitrostátní praxi, kdy správce daně – bez objektivních indicií podvodu a navzdory podkladům předloženým plátcem daně – opakovaně reaktivuje důkazní břemeno plátce daně pouze na základě obecných pochybností, domněnek nebo spekulací úředních osob, které nejsou podloženy důkazními prostředky obsaženými v daňovém spisu, a zároveň po plátcích požaduje prokázání naplnění hmotněprávních podmínek odpočtu v míře detailu, která fakticky znemožňuje uplatnění jinak materiálně splněného nároku na odpočet?*“

[18] Z výše uvedených důvodů žalobkyně soudu navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

[19] Ve vztahu k prokázání formálních podmínek odpočtu vztahujícího se k plnění od Colombatti žalovaný uvádí, že žalobkyni několikrát (nejméně čtyřikrát) vyzýval k předložení daňového odkladu ve smyslu § 28 a § 29 zákona o DPH. Daňový doklad č. 1860236 žalobkyně předložila až po vyhotovení druhého dosavadního výsledku kontrolního zjištění, tedy v době před uplynutím termínu pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 d. ř. (lhůta byla navíc na žalobkyninu žádost opakovaně prodlužována). Předložený daňový doklad však neobsahoval jakékoli vymezení předmětu plnění. Shledává tak postup žalobkyně jako obstrukční jednání, kdy byl předložen daňový doklad bez jeho podstatných náležitostí, který odkazoval na blíže nespecifikovanou smlouvu, již žalobkyně v rámci daňové kontroly nepředložila vůbec. Odstranit pochybnosti mohla žalobkyně po celou dobu řízení. Byla totiž seznámena s důkazními návrhy. Dle žalovaného tak nelze chránit zneužívající výkon subjektivního práva. K tomuto připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2020, č. j. 3 Afs 80/2019-126. Dodává, že „*případná procesní chyba správce daně v podobě nevydání výzvy k prokázání skutečností (...) nevede k zásahu do veřejných subjektivních práv žalob[kyně], jelikož si tuto situaci (...) zavini[la] s[ama]*“.

[20] Ve vztahu k prokázání faktického přijetí plnění od NIKA Group žalovaný uvádí, že analyzoval dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017 a shledal, že jeho interpretace ze strany žalobkyně se neshoduje s textem smlouvy ze dne 4. 5. 2017 a textem daného dodatku č. 1. Jako příklad udává odst. II. dané smlouvy, kde je pod písmenem B stanoveno, že zprostředkovatel má vyvíjet činnost ke zprostředkování výhodných cenových nákupů. Není zde zmínka o žádném přenechání postavení na trhu. Ústní ujednání o tomto přenechání by s ohledem na ustanovení dané smlouvy stanovující neplatnost jiného než písemného ujednání bylo neplatné. Také svědecká výpověď jednatele společností Koratip a NIKA Group, pana xxx, neobsahovala zmínku o změně podstaty spolupráce. Až poté, co zástupce žalobce položil panu Kolmanovi návodnou otázku týkající se změny podstaty spolupráce, vyjádřil se svědek také k tomuto. Jednalo se však o „fakticky nadiktovanou“ odpověď, která není věrohodná. K hodnocení důkazu svědeckou výpovědí uvádí, že tato „*nevykazovala pouze drobné nepřesnosti či výpadky stran některých detailů probíhající obchodní spolupráce, které by byly pochopitelné s ohledem na časový odstup. Svědek nebyl s to vybatvit si nic o celých vybraných aspektech obchodních případů či tyto blíže objasnit*“.

[21] Ohledně námitky nesprávného vyhodnocení odpovědí od společnosti CNC uvádí, že se při formulaci svého závěru nerozhodoval, zda uvěří CNC či svědku Kolmanovi, nýbrž daný důkaz hodnotil v souvislosti s dalšími důkazními prostředky, zejména s těmi, které navrhovala žalobkyně. V napadeném rozhodnutí bylo jasně vysvětleno, z jakého důvodu odpovědi CNC nemohly rozptýlit pochybnosti žalovaného. Také bylo zdůrazněno, že údaje uvedené k tomuto svědkem xxx vykazovaly značnou nekonkrétnost. Navíc tento svědek „v průběhu svého výsledku (...) výslovně odmítl jakkoli identifikovat své tvrzené obchodní kontakty, jež se údajně měly na tomto plnění podílet, a obecně uvést v tomto směru jakékoli detaily“.

[22] K tvrzení o pouhých domněnkách, ze kterých měly vycházet závěry napadeného rozhodnutí, žalovaný odkazuje na body 60 až 63 daného rozhodnutí, kde je vysvětleno jak žalovaný promítl své důvodné pochybnosti do výzev k prokázání skutečností. Trvá na tom, že pochybnosti byly založeny na „zcela konkrétně pojmenovaných a popsanych zjištěních plynoucích z obsahu daňových dokladů a dalších dokumentů předložených v dosavadním průběhu daňového řízení a z obsahu provedených svědeckých výpovědí“. Připomíná naopak strategii žalobkyně, která „postupně ‚stupňovala‘ jak svá tvrzení, tak i předkládání důkazních prostředků“, aby správním orgánům ztížil zjištění skutkového stavu a dosáhla uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

[23] K hodnocení důkazů uvádí, že toto neprobíhalo izolovaně, nýbrž byl vždy zohledněn nejen význam daného důkazního prostředku ale i jeho celkový význam v souvislosti s důkazy ostatními. Byly tak naplněny požadavky § 8 odst. 1 d. ř. i příslušné judikatury. Tvrzení žalobkyně o tom, že důkazní prostředky, které navrhla, představují dostatečnou a věrohodnou auditní stopu, považuje jen za subjektivní názor žalobkyně.

[24] Vymezuje se také vůči námitce nepřiměřených důkazních nároků. Trvá na tom, že nevybočil z mezí vytyčených v rámci judikatury Nejvyššího správního soudu. Připomíná, že prostřednictvím správce daně doplnil důkazní prostředky o výsledky svědků. Dle jeho názoru z obsahu správního spisu neplyne, že by žalobkyně byla nucena prokázat takové skutečnosti, jež by k posouzení nároku na odpočet nebyly rozhodné.

[25] Nesouhlasí také s tvrzením žalobkyně o specifickosti její ekonomické činnosti. Žalovaný sice reflektuje možnost změny počtu sportovních akcí, kde žalobkyně zprostředkovávala své služby, stejně jako nezávislost frekvence a času přijímání a uskutečňování zdanitelného plnění na vůli žalobkyně nebo jejich odběratelů. Je si vědom také různorodosti rozsahu reklamních prezentací, které závisely na vůli jejich odběratelů. Avšak i přesto neshledal, že by podstata žalobkyniny ekonomické činnosti vykazovala extrémní odlišnost od jiných odvětví hospodářské činnosti. Žalobkyniny odlišnosti „samy nijak nebránily podrobnější specifikaci rozsahu přijatých plnění v rámci daňových dokladů a už vůbec pak tomu, aby žalob[kyně] např. nějakým způsobem vedl[a] o podobě těchto zdanitelných plnění záznamy či je jinak hmatatelně dokumentoval[a] způsobem, který by umožňoval zpětné prokázání“. Rovněž žalobkyně dostatečně netvrdila ani dostatečně neprokázala takové obchodní zvyklosti, které by objektivně znemožňovaly zaznamenávat průběh obchodních případů. Možnost průběžné dokumentace i v reklamním prostředí sportu shledal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 1 Afs 212/2022-79.

[26] Žalobkyninu argumentaci, že správní orgány měly svou pozornost upřít na dokazování podvodu na DPH, považuje za bezpředmětnou, jelikož otázka faktického přijetí zdanitelného plnění je hmotněprávní podmínkou dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Dodává,

že s ohledem na pevnou posloupnost fází prověřování nároku na odpočet, je otázka možného zapojení daňového subjektu do daňového podvodu posuzována až tehdy, kdy jsou prokázány hmotněprávní podmínky. Jedná se o povinný postup, nikoli o libovůli správce daně.

[27] Ve vztahu k rozsahu plnění přijatých od společnosti Koratip žalovaný odkazuje na body 53 až 99 a 100 až 116 napadeného rozhodnutí, kde se podrobně věnuje jednotlivým důkazním prostředkům a rovněž tomu, zda a v jakém rozsahu bylo na žalobkyni zpět přeneseno důkazní břemeno. Uvedl v nich také, o čem stále přetrvávají jeho pochybnosti. Tyto vyvstaly na základě spisové dokumentace, případně veřejných rejstříků a obdobných databází.

[28] K otázce svépomocného zajištění si plnění žalobkyní konstatuje, že toto uvedl jen jako hypotetickou možnost. Jedná se o důsledek toho, že na výstupu tvrzený rozsah reklamní činnosti nelze porovnat se vstupem, a to z toho důvodu, že není znám rozsah přijatých plnění. Odkázal zde na bod 12 napadeného rozhodnutí a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Afs 165/2023-35.

[29] K odkazu na rozsudek ve věci Milkpol žalovaný uvádí, že jej neshledává příležitým na žalobkyninu věc.

[30] Ve vztahu k použití plnění od Management a finance v rámci své ekonomické činnosti žalovaný odkazuje na body 99 až 105 napadeného rozhodnutí, kde popsal, z jakého důvodu nepovažoval žalobkyní předložené fotografie za relevantní, a také proč neprovedl navrhované místní šetření. Dle názoru žalovaného nemají dané fotografie žádnou vypovídající hodnotu pro nyní řešenou námitku.

[31] K námitce nezákonnosti multiplicitního zahajování kontrolních postupů žalovaný konstatuje, že na první pohled se může tento postup jevit jako nežádoucí. Avšak dle jeho přesvědčení nemá bez dalšího vliv na zákonnost daňové kontroly ani napadeného rozhodnutí. Připomíná, že z § 8 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 4 zákona o finanční správě neplyne povinnost správce daně odůvodňovat, proč zvolil danou působnost. Proto ani nebylo vysvětlení podáno v rámci daňové kontroly. V rámci řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na šikanu žalobkyně nebo ztěžování výkonu jejích veřejných subjektivních práv. Jednotliví správci daně se snažili dopady postupu minimalizovat, přičemž žalovaný dává za příklad řízení ve věci jiných zdaňovacích období žalobkyně, které mají být zdejšímu soudu známy z jeho úřední činnosti. Nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že zvolený postup vedl ke zmatkům nebo opomenutím při dokazování. Dodává, že do veřejných subjektivních práv nemůže být zasazeno v důsledku pouhé potenciality nežádoucího důsledku daného postupu.

[32] Z výše uvedených důvodů žalovaný shledává podanou žalobu nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III. Shrnutí průběhu jednání před soudem

[33] Dne 11. 6. 2026 se konalo jednání před zdejším soudem, na kterém účastníci setrvali na svých procesních návrzích a stanoviscích. Na ústním jednání nebylo třeba doplňovat dokazování, neboť důvodnost žaloby lze posoudit na základě předloženého správního spisu.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

[34] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto. Žaloba není důvodná.

a) *Námitka prokázání formálních podmínek odpočtu vztahujícího se k plnění od Colombatti*

[35] Žalobkyně brojila proti závěru žalovaného, že na předloženém daňovém dokladu týkajícím se předmětného plnění nebyly uvedeny zákonem požadované náležitosti, v důsledku čehož nebyly splněny formální podmínky nároku na odpočet daně.

[36] Žalovaný se ztotožnil s postupem prvostupňového orgánu, který shledal, že formulace „*Fakturujeme Vám na základě smlouvy dohodnutou částku*“ nemůže splňovat nároky kladené na specifikaci předmětu plnění ve smyslu § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH. Správným vyhodnotil také postup, kdy byla žalobkyně opakovaně vyzývána k tomu, aby daňový doklad předložila, což učinila až na samém konci daňového řízení. Žalovaný uvedl, že „*[c]ílem tohoto postupu [žalobkyně] patrně bylo přimět správce daně k vydání nové výzvy k prokázání skutečností (...) a znovu tak i s ohledem na blížící se konec lhůty pro stanovení daně (...) oddálit pravomocné stanovení daně, dostat správce daně do časové tísně a vyhnout se tak doměření DPH v rozsahu tohoto plnění*“. Žalovaný dále zdůraznil, že v rámci zprávy o daňové kontrole se žalobkyni dostalo upozornění na to, že nově doložený doklad není co do předmětu a rozsahu plnění dostatečný, přičemž žalobkyně měla možnost v rámci odvolacího řízení vytykané nedostatky napravit, což neučinila.

[37] K žalobní námitce, kde žalobkyně zdůrazňovala, že měla být vyzvána k odstranění pochybností, zdejší soud předně podotýká, že každý daňový subjekt má možnost doložit potřebné skutečnosti v jím zvolený časový okamžik daňového řízení, avšak zároveň tímto načasováním své procesní aktivity do jisté míry předurčuje postup správce daně. Jinými slovy, pokud daňový subjekt doloží předmětnou dokumentaci až v závěru daňové kontroly, ať již bylo důvodem k jejímu doložení teprve v této fázi řízení cokoli, nelze následně k tíži správce daně argumentovat tím, že měl znovu daňový subjekt vyzývat k odstranění pochybností. Soud nepřehlédl, že se ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalobkyně byla k předložení průkazného daňového dokladu vyzývána opakovaně. Soud se shoduje se žalovaným, že žalobkyně měla prostor k předložení daňového dokladu se všemi jeho zákonnými náležitostmi také v rámci odvolacího řízení. Tím, že tento doklad předložila až po několika výzvách, zjevně ke konci možné prekluze daně, žalobkyně zvolila procesní postup, u něž si musí být vědoma rizik vyplývajících z hodnocení tohoto dokladu. V dané věci se soud ztotožňuje se žalovaným, že předložený daňový doklad je nekonkrétní, jeho plnění je uvedeno vysoce obecně, navíc odkazuje na uzavřenou smlouvu, která v rámci celého probíhajícího řízení předložena nebyla. Jednalo se tak pouze o formální vyhovění předložení dokladu, který je nekonkrétní, nevymezuje řádně zdanitelné plnění a stalo se tak po několika výzvách až v závěru daňového řízení. Soud stejně jako žalovaný považuje takové jednání žalobkyně za obstrukční, s cílem znovu vyvolat další procesní postup správce daně, který oddálí závěr daňové kontroly a vyměření daně, a tím pádem z důvodu prekluze možnost daň vyměřit. Předložený daňový doklad není dokladem, který splňuje zákonné požadavky na dostatečně vymezení zdanitelné plnění. Z toho důvodu neshledal zdejší soud, že by postup správních orgánů ve vztahu k této námitce vykazoval vadu.

b) *Námitka prokázání faktického přijetí plnění od NIKA Group*

[38] Žalobní argumentace žalobkyně byla ve vztahu k této námitce založena na možnosti podřazení ujednání o uznávací provizi za přenechání zprostředkovatelské pozice na trhu z dodatku č. 1 pod ustanovení § 14 odst. 1 písm. d) zákona o DPH. V tomto ustanovení se uvádí: „*Poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží. Poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí také zavázání se k povinnosti zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci.*“ Právě podtržené části daného ustanovení se žalobkyně dovolávala.

[39] V rámci hodnocení kontrolních zjištění žalovaný v bodě 86 napadeného rozhodnutí formuloval závěr, že neshledal prokázaným, že by NIKA Group vyvinula nějakou činnost, která by vedla k nižší ceně inzerce pro žalobkyni. Z toho důvodu neměl za zdůvodněné, proč došlo k fakturaci provizní odměny. Žalovaný se ztotožnil s názorem správce daně, který odkazoval na vyjádření společnosti CNC, z něž vyplynulo, že NIKA Group žalobkyni slevy ani výhodné ceny inzercí nezajišťovala. Dle CNC se jednalo o slevy z ceníků, které však žalobkyně získala z důvodu objemu inzerce, již si od CNC sama zajišťovala. Správce daně poukazoval také na to, že žalobkyně platila za inzerci cenu, která byla výrazně vyšší (po započítání předmětné provize), než jakou by platila, pokud by si od CNC zajistila všechnu inzerci sama. Žalovaný tak souhlasil se správcem daně, že zprostředkování inzerce by šlo proti smyslu jejího zajištění, když pro žalobkyni znamenalo cenově méně výhodnou pozici. Žalobkyně naopak tvrdila, že odpovědi od CNC byly žalovaným hodnoceny účelově, a že skutečný obsah odpovědí se liší od závěrů, které z nich žalovaný vyvodil.

[40] Žalovaný v bodě 59 napadeného rozhodnutí shrnul, jaké písemnosti byly správcem daně v žalobkynině věci použity z jiných řízení. Jednalo se (mimo jiné) právě také o odpovědi na výzvu adresovanou dne 23. 6. 2022 a dne 6. 6. 2023 společnosti CNC. Ta následně dne 19. 7. 2022 a dne 16. 6. 2023 (ve správním spise založené sdělení je ze dne 14. 6. 2023) na výzvu reagovala svými odpověďmi. Soud ve správním spise ověřil, že již v odpovědi ze dne 23. 6. 2022 společnost CNC uvedla, že „[a]gentura NIKA Group, spol. s r.o. měla sjednané speciální cenové podmínky pro inzerci s ohledem na objem inzerce. Také dostávala nabídky na last moment inzerci“. Dále uvedla: „Agentura AGRS, a. s. měla sjednané speciální cenové podmínky pro inzerci s ohledem na objem inzerce. Ceny nebyly sjednávány prostřednictvím NIKA Group, spol. s r. o. Inzerce agentury AGRS, a. s. nebyla zprostředkována.“ Totožné závěry uvedla CNC i ve své odpovědi ze dne 14. 6. 2023. Soud tak shledal, že z předmětných reakcí na výzvu správců daně vyplynul totožný závěr, ke kterému ve svých rozhodnutích došli správce daně i žalovaný v nyní posuzovaném případě.

[41] Žalobkyně rovněž namítala, že nebyl vyslechnut xxx xxx, inzertní poradce jednající za CNC, který měl být vyslýchán správcem daně v jiném řízení. Soud k tomuto uvádí, že neshledal, že by jeho nevyslechnutí v dané věci představovalo vadu řízení, když z výše citovaných odpovědí CNC jasně vyplývá její stanovisko k věci, které se shoduje v rámci obou poskytnutých odpovědí.

[42] Žalobkynino tvrzení dle žalovaného nebylo možné dovodit ani ze svědecké výpovědi jednatele xxx. Ten sice uvedl, že nižší ceny inzerce zajišťoval, nebyl však schopen uvést nic bližšího. Odpovídal pouze velmi obecně. Mnoho skutečností si nedokázal vybavit (k hodnocení jeho svědecké výpovědi viz dále).

[43] Ve vztahu k dodatku č. 1 ze dne 18. 12. 2017 žalovaný v bodě 87 uvedl, že byl žalobkyní předložen dne 14. 7. 2022 při ústním jednání společně se zprostředkovatelskou

smlouvou uzavřenou mezi ní a NIKA Group. Žalovaný z obsahu smlouvy dovodil, že tato sice pojednává o dané provizi (ta musí být dle smlouvy v přesné výši odsouhlasena vždy nejpozději 30 dnů před objednávkou příslušné inzerce), avšak není z ní patrný její přesný výpočet. Dle svědka xxx se výpočet určoval na základě ceníkové ceny inzerce, za kterou by žalobkyně nakupovala. Dodatek č. 1 následně stanovil, že NIKA Group má na provizi nárok i tehdy, když bude zprostředkovaným vydavatelem někdo jiný než CNC, pokud žalobkyně tohoto dalšího přijme, a pokud NIKA Group zajistí slevu nejméně ve výši 25 % z platného vydavatele inzerce. I zde měla být výše provize odsouhlasena žalobkyní.

[44] V bodě 89 napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že z obsahu předmětné smlouvy ani jejího dodatku č. 1 nemohl dojít k závěru, na který poukazovala žalobkyně, a sice, že daná provize je NIKA Group poskytována jako protiplnění za přenechání její dominantní pozice na trhu. Ústní ujednání je dle žalovaného v této souvislosti vyloučeno, jelikož daná smlouva požaduje změny prostřednictvím písemných dodatků pod sankcí neplatnosti. Podstata provize spočívající ve zprostředkování inzerce a tedy nikoli v postoupení postavení dominantanta na trhu je dle žalovaného zřejmá také ze svědecké výpovědi svědka xxx. Daný závěr neovlivní ani protokol o výsledku svědka z jiného řízení, protože odpověď svědka xxx obsahující informaci o přenechání postavení byla vyřčena až na základě výslovné (návodné) otázky zástupce žalobkyně.

[45] V bodě 91 se žalovaný ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu, že faktické přijetí plnění nemohou prokázat ani výdajové pokladní doklady, příjmové daňové doklady (č. CP19001 až CP19020) ani čtyři kopie deníku Sport za období listopad a prosinec 2018, ve kterých se nachází inzerce pro žalobkynina odběratele Joma. Výše uvedené kopie obsahovaly nesrovnalosti ve vztahu k dokumentaci od CNC, a proto nebylo možné dané kopie spárovat s daňovými doklady od NIKA Group. Pokladní doklady rovněž samy o sobě nedokazují, že bylo zdanitelné plnění uskutečněno.

[46] Soud se ve vztahu k výše uvedenému zabýval obsahem Protokolu o výsledku svědka ze dne 23. 8. 2023, č. j. 1796829/23/2211-60562-307329, který je součástí správního spisu, a který byl vyhotoven Územním pracovištěm ve Strakonici. Tento obsahuje otázky a odpovědi položené svědku xxx během výsledku v rámci jiného řízení, než které je nyní posuzováno. Avšak právě tento protokol byl žalobkyní předkládán jako důkazní prostředek a bylo poukazováno na svědkovu odpověď na otázku položenou zástupcem žalobkyně na str. 4 daného protokolu. Soud má za podstatné uvést nejdříve otázky (na str. 3 protokolu), které svědkovi nejprve položil správce daně, jelikož z nich je patrný kontext předmětné otázky, kterou žalovaný označoval za návodnou. Správce daně se nejdříve otázel: „*Pane svědku, co můžete uvést k obchodní spolupráci daňového subjektu s obchodní společností NIKA Group, spol. s r. o.?*“ Svědek uvedl: „*Úplně otázce nerozumím. Spolupracovali jsme, nevím, co bych Vám k tomu řekl.*“ Zástupce žalobkyně proto reagoval: „*Správce daně potřebuje pochopit, co bylo předmětem té spolupráce. Za co [žalobkyně] společnosti Nika Group platila?*“ Svědek řekl: „*Společnost Nika Group v tomto období zprostředkovávala inzertní služby pro [žalobkyni] za zásadně zvýhodněných podmínek. Za což na základě uzavřené smlouvy inkasovala provizní částky.*“ Správce daně se následně dotazoval na bližší specifikaci činnosti NIKA Group pro žalobkyni, načež svědek odpověděl, že otázce nerozumí, a že jak již řekl, NIKA Group pro žalobkyni zprostředkovávala zvýhodněné nákupy inzerce. Zástupce žalobkyně poté položil otázku: „*Pane svědku, vy jste v předchozích výsleších uvedl, že zprostředkování bylo mezi AGRS a NIKA Group, ale že od uzavření dodatku tuším v roce 2017 již reálně nešlo o zprostředkování, ale že NIKA přenechala své dominantní postavení na trhu jakožto zprostředkovatel inzercí*

společnosti AGRS a to včetně možnosti přímého jednání s jednotlivými dodavateli a nákupu služeb od těchto vydavatelů za výhodnější ceny. Můžete prosím vysvětlit, zda v roce 2020 docházelo ke zprostředkování anebo pouze k platbám poplatků za přenechání postavení na trhu? Svědek odpověděl: „V podstatě tady, co tady doktor řekl, souhlasí. Domnívám se, že odpovídají i časové údaje, byť si je nepamatuji. Oba způsoby zajištění zvýhodnění inzercí považuji za zprostředkování těchto služeb, a proto jsem s ohledem na velmi obecně položenou otázku odpověděl v obecném duchu. Potvrzuji, že v závěrečném období mého jednání společnosti NIKA Group si společnost AGRS inzerci zajišťovala sama a z rozdílu mezi celkovou cenou inzerce a zvýhodněnou cenou vyplácela společnosti NIKA Group provizní odměny.“ Poté byla svědkovi předložena kopie zprostředkovatelské smlouvy ze dne 4. 5. 2017 a dodatek č. 1 ze dne 18. 12. 2017. Správce daně se poté (mimo jiné) dotázal: „Zprostředkování na základě této smlouvy spočívalo, jak jste výše uvedl, v přenechání postavení na trhu a poskytnutí výhodnějších cen?“ Svědek odpověděl: „Ano, domnívám se, že ano. S ohledem na velký časový odstup nemohu potvrdit ani vyvrátit, že nebyly uzavřeny další smlouvy.“

[47] Na základě výše uvedených citací z daného protokolu dospěl soud ve vztahu k námitce, kde žalobkyně brojila proti tvrzení žalovaného o návodnosti položené otázky, k závěru, že otázka položená zástupcem žalobkyně návodná byla. Zástupce totiž přímo v dané otázce uvedl pojem přenechání dominantního postavení, který v předchozí části výsledku nebyl vůbec zmíněn. Ačkoli se zástupce žalobkyně odvolával na přechodí výsledky svědka, byla daná otázka, dle názoru soudu návodná, jelikož obsahovala zároveň i odpověď, kterou zástupce žalobkyně zamýšlel od svědka zjistit, a která svědčí v žalobkynin prospěch. Svědek svou odpovědí výslovně potvrdil tu výpověď, na kterou byl dotazován, a posléze již jenom obecně uváděl to, co již bylo řečeno. Podle názoru soudu v položené otázce byl konkrétně naznačen skutkový děj, který svědek pouze obecně a značně neurčitě potvrdil. Skutkové zjištění, které z toho žalobkyně vyvozuje, však bylo obsaženo v otázce, nikoliv ve velice obecné a poměrně neurčité odpovědi svědka. Takovou otázku na skutkové okolnosti, k nimž svědek předtím v této svědecké výpovědi nic konkrétního neuváděl, soud považuje za návodnou, neboť bez položení této otázky by se o ní svědek nezmínil, byť se mělo jednat o shrnutí jeho předchozích svědeckých výpovědí. Soud tak souhlasí s žalovaným, že se jednalo o návodnou otázku, a že tuto část svědecké výpovědi v tomto směru tak hodnotil. Podle názoru soudu pak samotná tato skutečnost je spíše doplňující k hlavního skutkovému závěru, který je podpořen množstvím jiných podkladů, že žalobkyně neprokázala dostatečně důvěryhodně přijetí zdanitelných plnění (srov. zejména odst. 39 a 40 odůvodnění tohoto rozsudku).

[48] Soud má za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně a přezkoumatelně zdůvodnil, na základě čeho vyvstaly jeho pochybnosti ohledně skutečného přijetí tvrzených plnění. Neshledal, že by žalovaný hodnotil příslušné důkazní prostředky izolovaně, naopak bylo srozumitelně popsáno, jak byly vyhodnoceny v jejich vzájemné souvislosti. Nelze proto souhlasit s žalobkyní ani ve vztahu k tvrzení o nepřiměřenosti důkazních nároků, které na ni byly kladeny. S ohledem na výše uvedené má soud pochybnosti žalovaného za oprávněné. Žalobkyni se důkazní břemeno k jejich odstranění unést nepodařilo. To však neznamená, že nároky na ní kladené byly nepřiměřené.

[49] Ve vztahu k námitce, kde žalobkyně vytýkala žalovanému, že neprovéřoval možnost podvodu na DPH v rámci dodavatelského řetězce, soud souhlasí s argumentací žalovaného, který v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že tuto možnost by bylo možné prověřovat až poté, co dojde k závěru o splnění hmotněprávních podmínek. Jelikož právě

jejich naplnění je předmětem sporu, nemohl žalovaný postoupit „k dalšímu kroku“, kde by žalobkyni uváděnou možnost mohl začít prověřovat.

c) *Námitka prokázání rozsahu plnění přijatých od společnosti Koratip*

[50] Žalobkyně dále brojila proti závěru žalovaného, že předložené důkazní prostředky nemohou prokázat rozsah reklamní kampaně od Koratip v rámci posuzovaných zdaňovacích období.

[51] Žalovaný v bodě 94 napadeného rozhodnutí uváděl, že po žalobkyni nebyla požadována „absolutní preciznost“ důkazních prostředků, jak ona sama tvrdila. Z předložených dokumentů však dle něj nebylo možné zjistit konkrétní rozsah služeb pro reklamní kampaň. Jako příklad uvedl, že žalobkyně mohla daný rozsah specifikovat „*např. co do počtu a velikosti inzertních ploch ve sportovních periodických nebo co do objemu reklamy vysílané na digitálních bannerech v průběhu sportovních utkání v podobě časového údaje o délce a frekvenci vysílání této reklamy, příp. velikosti předmětného reklamního banneru*“. Soud má tento požadavek za přiměřený právníce osobě podnikající v daném odvětví, kdy v rámci obchodní spolupráce musí být žalobkyni zřejmé, jaký je rozsah daného plnění. Musí mít přehled o tom, jak velké reklamní plochy jsou, jak často a po jakou dobu se reklama objevuje atd. Proto soud nepovažuje žalovaným uvedený příklad za přehnanou preciznost, nýbrž jej shledává odůvodnitelným právě s ohledem na žalobkyní nárokový odpočet na dani. Nejvyšší správní soud se věnoval otázce prokazování uskutečnění plnění v oblasti reklamy ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2025, č. j. 2 Afs 345/2023-78, kde v bodě 85 (mimo jiné) zdůraznil, že „[p]okud daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně spojený s poskytováním plnění v podobě reklamy a propagace, je třeba po něm požadovat odpovídající míru prokázání faktického uskutečnění plnění v deklarovaném rozsahu, neboť u tohoto plnění by jinak existoval široký prostor pro již nezákonnou optimalizaci výsledné daňové povinnosti. Jinými slovy, míra pravděpodobnosti prokazování faktického uskutečnění zdanitelného plnění daňovým subjektem musí přirozeně odpovídat typu deklarovaného plnění“.

[52] Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyně sice v návaznosti na třetí výzvu k prokázání skutečností doložila „objednávku prezentace a propagace partnerů“ pro Koratip. Byla to však pouze rámcová objednávka týkající se celé sezóny fotbalové FORTUNA ligy, z níž plynul předpoklad uzavření dalších dílčích objednávek na jednotlivá plnění, přičemž žalobkyně dané objednávky nijak nedoložila. Průkazným žalovaný neshledal ani soupis nákupu a prodeje reklamních služeb pro předmětná zdaňovací období. Nedostatečným totiž shledal definování jednotlivých plnění jen za pomocí čísla daňového dokladu, obecného vymezení předmětu plnění, souhrnné ceny a uvedením označení odběratele uskutečněných plnění. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno ani s pomocí dokladu o zápočtu č. 3980204, který obsahoval údaj o zápočtu blíže nespecifikovaných pohledávek mezi ní a Koratip, ani předávacím protokolem ze dne 2. 11. 2018 (obsahujícím jen utkání za září a říjen roku 2018) s údaji o daňových dokladech, termínu odehraných zápasů a identifikací nastoupených týmů v příslušných soutěžích. Soud má za to, že závěr žalovaného o tom, že z výše vyjmenovaných v předložených dokumentech uvedených skutečností nelze rozsah jednotlivých plnění dovodit, obстоjí. Totožný závěr platí dle názoru soudu také o vývojovém diagramu, který měl znázorňovat průběh žalobkyní poskytovaných služeb, a protokolu o místním šetření z jiné daňové kontroly u žalobkyně (obsahujícího také nahrávku ze šetření). Rozsah plnění nebylo možné zjistit ani z kopií stránek deníku Sport obsahující fotografie z utkání. Soud souhlasí s žalovaným, že ze všech poskytnutých dokumentů lze vyvodit pouze to, že dané služby poskytovány byly. Opět však není nijak

doložen onen rozsah plnění. Lze dát za pravdu žalovanému, který v bodě 98 napadeného rozhodnutí podotýkal, že průkaznost doložených důkazních prostředků se neodvíjí od jejich množství.

[53] Soud na tomto místě uvádí, že Nejvyšší správní soud již rozhodl o kasační stížnosti podané proti rozsudku třetího senátu zdejšího soudu ze dne 11. 2. 2025, č. j. 3 Af 2/2024-73, a to rozsudkem ze dne 5. 3. 2026, č. j. 3 Afs 28/2025-81. V něm se vyjádřil také ve vztahu k nyní posuzované námitce. Ačkoli se jednalo o jiné zdaňovací období žalobkyně, argumentace uvedená Nejvyšším správním soudem je použitelná i pro zdaňovací období další. Soud rovněž předesílá, že v rámci dané kasační stížnosti byly napadány závěry soudu jen ve vztahu ke společnosti NIKA Group. I přesto má soud za to, že s ohledem na obecnost následně citovaného závěru Nejvyššího správního soudu jej lze použít i ve vztahu ke společnosti Koratip, jíž se samotné posouzení uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu netýkalo. Za příléhavý závěr totiž zdejší soud shledal konstatování v bodě 25 daného rozsudku, kde se uvádí: *„Sama stěžovatelka přitom tvrdí, že obsah každého balíčku byl přísně individualizován dle měnících se požadavků odběratelů a vývoje sezóny daného sportu. O to více zarážející je, že dle analýzy žalovaného byl na všech předložených dokladech uveden fakticky pouze generický předmět plnění bez bližšího rozlišení, co konkrétně bylo stěžovatelce dodáno. Poukazovala-li stěžovatelka v této souvislosti na to, že její činnost nemá vždy jasnou strukturu a predikci, pročez nelze předem specifikovat rozsah plnění ve smlouvách a v objednávkách, pak bylo namístě nastavit spolupráci tak, aby způsob dokladování lépe odpovídal jejímu průběhu, tedy například zapisovat výstup z tvrzených pracovních schůzek, na kterých se řešily detaily propagace, nebo trvat na důsledné protokolaci již poskytnutých služeb alespoň v předávacích protokolech. Řádná evidence rozsahu plnění v rozlišení na poskytnuté dílčí služby, akce a klienty byla žádoucí právě s ohledem na tvrzenou „živelnost“ průběhu spolupráce a její „nepředvídatelnost“. Na to však smluvní strany zřejmě rezignovaly, takže nelze ani na základě dalších podpůrných důkazů (foto a videodokumentace) zpětně rekonstruovat, co konkrétně bylo v jednotlivých zdaňovacích obdobích jednotlivými doklady fakturováno.“* Ve světle výše uvedeného má tak soud i v nyní posuzované věci za to, že se nelze ztotožnit s argumentací žalobkyně o neunesení důkazního břemene žalovaným, když právě v důsledku způsobu evidence, který má ona sama nastavena v rámci daného smluvního vztahu, není možné rozsah přijatých plnění prokázat.

[54] K námitce nezabývání se možnostmi podvodu na DPH soud odkazuje na její vypořádání výše, jelikož závěry jsou i ve vztahu ke společnosti Koratip totožné.

[55] Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že si předmětné plnění mohla obstarat svépomocí. K tomuto soud uvádí, že s ohledem na neprůkaznost závěrů vyplývajících z žalobkyní předložených důkazních prostředků týkajících se rozsahu plnění (viz výše) se jedná o legitimní vyjádření pochybnosti, která žalovanému vznikla. Žalobkyně měla možnost dodat takové důkazní prostředky, jež tuto pochybnost rozptýlí. To však žalobkyně neučinila. Soud tak souhlasí s žalovaným, že ani žalobkyní odkazovaný vývojový diagram, z kterého měl vyplývat malý počet zaměstnanců žalobkyně, nemůže prokázat sporný rozsah předmětného plnění. Žalobkyně v bodě 49 své žaloby poukazovala na vnitřní rozpornost argumentace žalovaného. Soud však s tímto nesouhlasí, jelikož argumentaci žalovaného shledal jednotnou a logicky uspořádanou. Žalovaný poukazoval na to, že jako profesionál ve svém oboru si žalobkyně mohla teoreticky (stejně jako každý jiný takový profesionál) předmětné plnění obstarat sama. Tímto vyjádřil svou pochybnost. Vysvětlil, že právě k jejímu odstranění bylo zapotřebí zjistit rozsah daného plnění, což se však nepodařilo. Dle názoru soudu tak tato polemika o „teoretické možnosti“ nepředstavuje nepřipustnou

domněnku, jak se žalobkyně snažila tvrdit, nýbrž se jedná o vyjádření vzniklých pochybností, jež má daňový subjekt (žalobkyně) možnost v rámci řízení odstranit. Žalovaný v bodě 94 konkrétně uvedl, že z předložené dokumentace „*je sice zřejmé, jaká plnění mohla být [žalobkyni] přibližně poskytnuta a kdy se uskutečnila, nicméně rozsah těchto plnění není ani na těchto listinách jakkoli blíže specifikován, a ani při posuzování těchto podkladů v jejich vzájemné souvislosti jej nelze blíže určit*“. Tento závěr žalovaného shledal soud souladným s obsahem spisové dokumentace, jelikož z obsažených důkazních prostředků skutečně sporný rozsah plnění neplyne.

[56] K námitce narušení neutrality DPH soud uvádí, že ji neshledal důvodnou, jelikož žalovaný dle jeho názoru nepoužíval žádné předpoklady ani domněnky, jež by vedly k obrácení důkazního břemene a zapříčinily by tak porušení některé ze základních zásad, na kterých stojí systém daně z přidané hodnoty, tedy i nároku na odpočet daně. Soud tak neshledal, že by došlo k situaci, o které pojednává bod 34 rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. 12. 2022 ve věci C-512/21, na který žalobkyně odkazovala. Po žalobkyni totiž nebylo k prokázání jejího nároku na odpočet požadováno nic nad rámec skutečností, jejichž objasnění je potřebné k určení rozsahu předmětného plnění.

[57] Ve vztahu k žalobkyní odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2025, č. j. 21 Afs 94/2025-83, ve věci *Milkpol*, o němž se žalobkyně domnívá, že je možné jej aplikovat i na její případ, soud shledal, že jej použít možné není. Důvodem jsou odlišné skutkové okolnosti odkazovaného případu. Na rozdíl od žalobkyniny věci byla tehdy posuzována situace, kdy šlo o přímou propagaci. Nejednalo se tedy o plnění spočívající v přeprodáváním balíčku služeb, které by nebyly blíže specifikovány (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ve výše citované věci se sp. zn. 3 Afs 28/2025).

d) *Námitka použití plnění od Management a finance v rámci ekonomické činnosti*

[58] Žalobkyně namítala, že dostatečně prokázala použití plnění (mobilheimu) v rámci své ekonomické činnosti. Žalovaný v bodě 99 napadeného rozhodnutí argumentoval, že žalobkyně v reakci na třetí výzvu k prokázání skutečností pouze sdělila lokaci daného mobilheimu a stručně pojednala o způsobu jeho využívání. K tomu však nepředložila žádné důkazní prostředky. Podrobnější vyjádření nebyla dáno ani v rámci vyjádření žalobkyně k druhému dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění.

[59] Žalovaný souhlasil s vyhodnocením žalobkyní navrženého provedené místního šetření jako nadbytečného. Místní šetření by mohlo osvětlit pouze otázku místa, kde se mobilheim nachází, avšak tato není sporná.

[60] Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že samotné místní šetření nemůže odstranit důkazní nouzi ve vztahu k prokázání používání daného mobilheimu při ekonomické činnosti žalobkyně. Přílehlavým soud shledal také odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, jelikož návrh místního šetření představoval důkaz, na základě kterého není možné ověřit ani vyvrátit předmětné žalobkynino tvrzení, a proto nemá „vypovídací potenci“. Ani tvrzení o potenciálních svědcích neshledal soud relevantním, jelikož žalobkyně mohla výslech daných osob navrhnout přímo (pokud se jednalo o konkrétní osoby). V případě, že zamýšlela vyslechnout náhodné osoby přítomné na daném místě, není dle názoru soudu zapotřebí provádět místní šetření, protože není nijak zaručeno, že osoby, které se budou při místní šetření zrovna pohybovat v daném okolí, zda-li vůbec, budou moci cokoli vypovědět ve vztahu k posuzované otázce.

[61] Ve vztahu k žalobkyní předložené fotodokumentaci z proběhlé akce žalovaný v bodě 103 napadeného rozhodnutí žalobkyni vytýkal, že daná fotografie „zobrazovala teambuilding – výlov rybníka v dané lokalitě (na předložené fotografii není vyobrazeno datum pořízení a ani jiným způsobem nelze zjistit, kdy byla pořízena; (...)) fakticky zachycuje nějakou skupinu osob stojících ve vodě – reálně nelze bez dalšího posoudit, zda se jedná o důkaz, který má vůbec nějakou souvislost se zde řešenou věcí“. K tomuto soud uvádí, že z předložené fotografie skutečně není možné zjistit žádný údaj, který by vůbec svědčil o tom, že tato fotografie pochází z teambuildingové akce žalobkyně. Není tedy možné ani její pomocí účinně argumentovat ve prospěch tvrzení o využití mobilheimu k ekonomické činnosti. Soud zde nepředjímá, odkud daná fotografie skutečně pochází, avšak žalobkyně při jejím předložení musela vážit, jakou vypovídací hodnotu bude mít ve vztahu k tvrzením, která chce prokázat. Současně soud souhlasí s žalovaným v tom, že pokud žalobkyně navrhovala, že více fotografií může ukázat v rámci navrhovaného místního šetření, není patrný žádný důvod, proč tyto fotografie již žalovanému nepředložila a hodlala s nimi vyčkávat až do samotného místního šetření. Žalobkyně ani neuvedla žádný důvod, který by jí v přímém předložení bránil.

[62] Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že použití mobilheimu v rámci ekonomické činnosti žalobkyně nebylo prokázáno. Tato námitka tak není důvodná.

e) *Námitka nezákonnosti multiplicitního zahajování kontrolních postupů*

[63] Ve vztahu k této žalobní námitce soud nejdříve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Afs 269/2017-34, kde se v bodě 12 obecně pojednává o samotném institutu vybrané působnosti, o němž žalobkyně v podané žalobě namítala, že byl uplatněn v rozporu se smyslem a účelem zákona. V daném bodě soud uvedl: „*Novelou zákona o finanční správě zákonodárce zavedl nový okruh věcné působnosti (vybranou působnost), kterou finanční úřady vykonávají na celém území ČR. Vybranou působnost tedy může vůči daňovému subjektu provádět kterýkoliv finanční úřad jako správní orgán s celostátní působností.*“ Poté v bodě 15 dodal: „*Je jistě možné, že nová právní úprava a institut vybrané působnosti mohou přinést v konkrétních případech komplikace či dokonce i nezákonné zásahy ze strany finanční správy. Je nicméně především na finanční správě, aby mj. v souladu se zásadou vstřícnosti a slušnosti (§ 6 odst. 4 daňového řádu) nastavila vnitřní postupy a komunikaci mezi finančními úřady vhodným způsobem tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému zatěžování daňových subjektů. To ostatně předpokládá i zákonná úprava, která např. v § 13 odst. 4 zákona o finanční správě umožňuje daňovému subjektu seznámit se s písemnostmi zakládajícími do spisu v souvislosti s výkonem vybrané působnosti i u finančního úřadu příslušného k vydání rozhodnutí ve věci (tj. finančního úřadu obecně místně příslušného podle daňového řádu).*“

[64] Předmětnou otázkou se zdejší soud zabýval také již v rozsudku ze dne 19. 6. 2025, č. j. 18 Af 11/2024-64 (jednalo se o jiné zdaňovací období žalobkyně). V bodě 51 soud uvedl: „*Žalovaný sám uznal, že mnohost kontrolních postupů (pro jejich přehled viz bod 75 napadeného rozhodnutí) u žalobkyně byla nešťastným řešením. S tím se soud ztotožňuje. Na druhou stranu to však automaticky neznamená, že šlo o postup neúměrně zatěžující či šikanózní. Žalobkyně jednak údajnou excesivní zátěž blíže nekonkretizovala, setrvala jen v poměrně vágní rovině. Zároveň pomíjí, že předmětem nynějšího řízení není samotná kontrola jako taková, ale posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí – měla by proto tvrdit, jak se případná nezákonnost daňové kontroly projevila z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí.*“ V bodě 53 následně uvedl: „*Soud tak v popsaném postupu neshledal porušení zásad správy daní (přiměřenosti, vstřícnosti, hospodárnosti) ani pochybení, které by způsobilo neúplně zjištěný skutkový stav a které*

by vedlo k nezákonnosti daňové kontroly. Žalobkyně v tomto ohledu neuvedla nic konkrétního, v čem podle ní spočívala tvrzená nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobená vedením mnoha kontrol v rámci vybrané působnosti. Pokud obecně uváděla, že může dojít ke zmatkům či opomenutí při dokazování, pak to, že k takové situaci může dojít (srov. bod 33 žaloby), ještě neznámá, že k tomu došlo. Soud nemůže za žalobkyni žalobní argumentaci nijak dotvářet.“

[65] V rozsudku ze dne 11. 2. 2025, č. j. 3 Af 2/2024-73 (rovněž posuzující opět další zdaňovací období žalobkyně) soud v tomto kontextu poznamenal, že „se shoduje s žalobkyní, že takový postup minimálně nelze označit za vhodný a je i v rozporu se zásadou šetření práv daňových subjektů ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu či zásadou vstřícnosti ve smyslu § 6 odst. 4 daňového řádu. Přesto ani z tohoto důvodu soud nepřistoupil ke zrušení napadených rozhodnutí, neboť sama tato skutečnost nemohla ve svém důsledku zbavit žalobkyni jejího důkazního břemene týkajícího se jí uplatněného nároku.“

[66] Nejvyšší správní soud v rámci svého rozsudku s č. j. 3 Afs 28/2025-81, kterým zamítl kasační stížnost proti poslední uvedenému rozsudku zdejšího soudu, v bodě 41 formuloval závěr týkající se situace, kdy správní soudy mohou napadené rozhodnutí zrušit z důvodu shledané nezákonnosti postupu finanční správy v rámci žaloby proti rozhodnutí (potvrzujícímu dodatečný platební výměr). Zdůraznil, že na rozdíl od řízení o zásahové žalobě má žalobce v případě podání žaloby proti rozhodnutí užší možnost ochrany, jelikož shledaná vada řízení by musela být s to ovlivnit zákonnost nebo správnost rozhodnutí, proti němuž žalobkyně svou žalobou brojí. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že ačkoli byl zvolený postup správců daně nevhodný, žalobkyně je stále povinna unést důkazní břemeno ve vztahu k nároku na odpočet daně, přičemž toto by jí tížilo i v případě, kdy by správce daně vyhověl její žádosti o spojení jednotlivých řízení (viz bod 42).

[67] V rozsudku ze dne 24. 9. 2025, č. j. 15 Af 1/2025 – 58, soud v bodě 91 konstatoval, že: „se shoduje se žalobkyní v tom, že takový postup minimálně nelze označit za vhodný; jedná se o postup stojící na samé hranici zásady šetření práv daňových subjektů ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu či zásady vstřícnosti ve smyslu § 6 odst. 4 daňového řádu (...). Přesto ani z tohoto důvodu soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť sama tato skutečnost nemohla ve svém důsledku zbavit žalobkyni jejího důkazního břemene týkajícího se jí uplatněného nároku na odpočet daně. Lze konstatovat, že mnohost kontrolních postupů prováděných u žalobkyně byla nevhodným řešením, na druhou stranu to však bez dalšího neznámá, že šlo o postup žalobkyni neúměrně zatěžující či dokonce o postup vůči ní šikanózní.“

[68] Konečně i v rozsudku zdejšího senátu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 6 Af 10/2025-53, byla posuzována tato námitka. Soud tehdy shledal, že žalobkyně v dané věci své podání specifikovala co do údaje o nákladech, které musela vynaložit na zastoupení právními a daňovými poradci, přičemž tato částka měla přesáhnout 3 500 000 Kč. Namítala rovněž, že zvolený postup se může projevit v rámci dokazování, kdy může dojít k opomenutí některého z důkazů, nebo k odlišné hloubce skutkových zjištěních v rámci jednotlivých řízení. Ani tyto námitky však zdejší soud nevedly k závěru o důvodnosti žalobkynina tvrzení. Neshledal totiž, že by žalobkyně poukázala na takové skutečnosti, jež reflektují konkrétní dopad zvoleného postupu.

[69] V nyní posuzované věci bylo argumentováno shodnou částkou 3 500 000 Kč. Uváděny byly také administrativní a časové obtíže. Ve vztahu k negativním dopadům v oblasti dokazování žalobkyně zmiňovala jeho roztržitost a rozdílný postup správců daně, kdy v rámci některých řízení jsou důkazní prostředky prováděny a v jiných odmítány.

Rozdílně mělo být také čerpáno z jiných spisů. Soud předně uvádí, že daňový subjekt může být s námitkou vůči volbě postupu správce daně ve vztahu k jím vybrané působnosti úspěšný jen tehdy, je-li z obsahu správního spisu zřejmé, že bylo postupováno obtížným nebo dokonce šikanózním způsobem. Soud však na základě studia správního spisu nedospěl k závěru, že by se v žalobkynině věci jednalo o takovýto způsob postupu. Žalobkyně nijak nedoložila, jak velkou částku by byla nucena vynaložit, kdyby nebyla vedena samostatná řízení, nýbrž by došlo ke spojení věcí. Rovněž ve vztahu k negativním dopadům v oblasti dokazování, na které žalobkyně poukazovala, má soud za to, že byly formulovány vcelku obecně. Žalobkyně neuvedla přímo žádné konkrétní příklady, kdy by postup správce daně bylo možné shledat jako příčinu namítaného negativního dopadu. Dle názoru soudu není možné konstatovat porušení žádné ze zásad správy daní (žalobkyně poukazovala zejména na zásadu hospodárnosti, přiměřenosti a šetření práv daňového subjektu). K části námitky, kde žalobkyně poukazovala na rozdílný postup správců daně, když jsou v některých řízeních důkazní prostředky prováděny a v jiných odmítány, soud uvádí, že se jedná o zjednodušující tvrzení, jelikož vyhodnocení konkrétních důkazních prostředků vždy závisí na skutkových okolnostech daného řízení (tedy vybraných zdaňovacích období). Daná námitka proto není důvodná.

[70] Soud dodává, že neshledal opodstatněným žalobkynin návrh na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Položení téže otázky již žalobkyně navrhovala také Nejvyššímu správnímu soudu, který ve výše citovaném rozsudku ve věci 3 Afs 28/2025 k tomuto uzavřel: „Z obsahu navrhované otázky i jejího zdůvodnění je zřejmé, že stěžovatelka neusiluje o výklad unijního práva (směrnice 2006/112/ES), nýbrž o posouzení, zda jí předložené důkazy v konkrétní věci postačovaly k uznání nároku na odpočet DPH. Takové hodnocení skutkového stavu však nepřísluší SDEU, nýbrž vnitrostátním orgánům a soudům v souladu s výše popsányými pravidly dokazování.“ Zdejší soud neshledal důvod se od tohoto názoru odchýlovat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[71] V dané věci tak soud na základě výše uvedeného uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji výrokem I. zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[72] Výrokem II. soud rozhodl o nákladech řízení. Tento výrok je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. června 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu